

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 czerwca 2014 roku powód Z. S. wystąpił przeciwko pozwanemu Bankowi Spółdzielczemu w Z. z powództwem o zwolnienie spod egzekucji ruchomości w postaci samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...) zajętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. C. K. zastępowanego obecnie przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu A. S. w sprawie o sygnaturze akt KM 3921/13. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, iż zajęty samochód stanowi jego własność, gdyż nabył go od S. J. w dniu 18 listopada 2013 roku na podstawie umowy kupna-sprzedaży.

W odpowiedzi na pozew Bank Spółdzielczy w Z. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany bank zakwestionował twierdzenia i okoliczności podane w pozwie oraz załączonych do niego pismach. Podniósł, iż powód nie przedstawił żadnych wiarygodnych dokumentów na kupno przedmiotowego samochodu, np. związanych z wypełnieniem przez powoda obowiązków podatkowych związanych z nabyciem samochodu.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2417 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach stanu faktycznego:

S. J. spisał ze Z. S., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Części PHU (...) z siedzibą w Z., umowę „kupna-sprzedaży” samochodu osobowego marki M. (...) rok produkcji 2003 numer rejestracyjny (...) za cenę 21.000 złotych z datą 18 listopada 2013 roku.

Przedmiotowa umowa sprzedaży została zaksięgowana w podatkowej księdze przychodów i rozchodów Z. S. za okres od 1 do 30 listopada 2013 roku w kolumnie 10 pod poz. 30.

W dniu 10 grudnia 2013 roku wierzyciel Bank Spółdzielczy w Z. złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu C. K. zastępowanego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu A. S. wniosek o wszczęcie przeciwko dłużnikom J. J. i S. J. egzekucji świadczeń pieniężnych w kwocie 17.492,17 złote tytułem należności głównej, 1.113,43 złote tytułem skapitalizowanych odsetek, 336 złotych tytułem kosztów nadania klauzuli wykonalności i kosztów bankowych wraz z dalszymi odsetkami od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 6 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, na podstawie tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 21 października 2013 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 22 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Co 3101/13.

W dniu 11 grudnia 2013 roku wierzyciel wniósł o skierowanie egzekucji do ruchomości dłużników znajdujących się w ich miejscu zamieszkania i w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej.

12 grudnia 2013 roku dłużnicy zostali zawiadomieni o wszczęciu egzekucji i komornik dokonał w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez dłużnika zajęcia trzech samochodów, w tym samochodu osobowego marki M. (...) o nr rej. (...). Komornik sądowy wycenił to auto na kwotę 25.000 złotych, a dwa pozostałe łącznie na 7.000 złotych. W protokole wskazano, iż właścicielem zajętych samochodów jest S. J.. Tego samego dnia S. J. stawiał się w kancelarii komornika i oświadczył, że pojazd M. (...) został sprzedany.

24 grudnia 2013 roku komornik ponownie przeprowadził czynności w siedzibie firmy dłużnika i dokonał zajęcia ruchomości stanowiących wyposażenie zakładu.

Samochód osobowy marki M. (...) numer rejestracyjny (...) został ujęty w spisie towarów z natury przedsiębiorstwa (...) na dzień 31 grudnia 2013 roku.

12 marca 2014 roku komornik przeprowadził czynności w miejscu zamieszkania dłużników i dokonał zajęcia ruchomości stanowiących wyposażenie domu.

Pismem z dnia 12 maja 2014 roku, które wpłynęło do kancelarii komornika 14 maja 2014 roku, pełnomocnik dłużników S. J. i J. J. zawiadomił komornika, iż samochód marki M. (...) nr rej. (...) stanowi własność Z. S..

W dniu 19 maja 2014 roku komornik zawiadomił Z. S. o zajęciu samochodu osobowego marki M. (...), rok produkcji 2003, nr rej. (...).

Pismem z dnia 27 maja 2014 roku Z. S. wezwał Bank Spółdzielczy w Z. do zwolnienia spod egzekucji samochodu osobowego marki M. (...) numer rejestracyjny (...).

W odpowiedzi Bank wskazał, iż podejmie decyzję po wykazaniu przez powoda, iż data 18 listopada 2013 roku jest rzeczywistą datą rozporządzenia przez S. J. prawem własności pojazdu.

W dniu 18 lipca 2014 roku Z. S. złożył pierwszą korektę zeznania podatkowego za 2013 roku spowodowaną niewykazaniem zaliczki na podatek za ostatni okres rozliczeniowy 2013 roku.

Podatek od czynności cywilnoprawnych w związku z nabyciem przedmiotowego pojazdu powód uiszczył w dniu 10 września 2014 roku po otrzymaniu w dniu 29 sierpnia 2014 roku odpisu odpowiedzi na pozew.

W dniu 15 września 2014 roku powód złożył kolejną korektę zeznania podatkowego za 2013 rok z powodu niewykazania przychodów z innych źródeł, a w dniu 29 września 2014 roku trzecią korektę z uwagi na błędnie wyliczone zeznanie.

Z. S. od lat 80-tych ubiegłego wieku prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na handlu detalicznym i hurtowym samochodami. Powód głównie kupuje pojazdy za granicą, ale również na terenie kraju. Rozlicza się z Urzędem Skarbowym kwartalnie.

Z. S. i S. J. łączą relacje przyjacielskie, znają się od wielu lat.

Przy takich ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wywiódł, że powód nie wykazał, iż zajęty w toku postępowania egzekucyjnego pojazd stanowi jego własność, co skutkowało oddaleniem żądania pozwu.

W ocenie Sądu I instancji całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie pozwalał na przyjęcie, iż nie doszło poprzez prowadzenie egzekucji z wniosku pozwanego wierzyciela i skierowanie tejże egzekucji do samochodu osobowego marki M. (...) numer rejestracyjny (...) do naruszenia praw powoda, zatem brak było podstawy do uwzględnienia żądania pozwu w oparciu o art. 841 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód.

Skarżący zarzucił wyrokowi :

1. naruszenie przepisów postępowania :

a/ art. 244 §1 k.p.c. w zw. z art. 233 §1 k.p.c. poprzez niewszechstronne rozważenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie, że strona powodowa nie przedstawił dowodów na okoliczność ujawnienia umowy

z dnia 18 listopada 2013r. w księdze przychodów za listopada 2013r., podczas gdy potwierdzenie tego faktu wynika wprost z protokołu czynności sprawdzających naczelnika Urzędu Skarbowego w Z., stanowiącego dowód w niniejszej sprawie;

b/ art. 233 §1 k.p.c. na skutek popełnienia błędów logicznych w rozumowaniu przez Sąd I instancji, gdyż pomimo ustalenia, iż umowa sprzedaży został zaksięgowana w podatkowej księdze przychodów i rozchodów powoda za okres od 1 do 30 listopada 2013r. w kolumnę 10 poz.30, Sad uznał, iż powód nie udowodnił daty zaksięgowania przedmiotowej umowy;

c/ art. 233 §1 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie dowodów w postaci umów zakupu pojazdów M. (...) oraz V. (...) wraz z pokwitowaniami zapłaty podatku od czynności cywilnoprawnych od tychże umów, a tym samym niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, podczas gdy dokonanie oceny tych dokumentów doprowadziłoby do wyprowadzenia następujących wniosków: dokonanie zapłaty podatku od czynności cywilnoprawnych przez powoda dotyczącego wszystkich (a nie tylko przedmiotowego pojazdu) zakupionych przez niego pojazdów od osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej nastąpiło ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu co wynikało z zaniechania biura rachunkowego powoda;

d/ art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego;

f/ art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprzytoczenie na rozprawie przez Sąd faktów znanych Sądowi z urzędu, a jedynie w uzasadnieniu wyroku co uniemożliwiło wypowiedzenie się stronom w tym przedmiocie;

g/ naruszenie art. 841 §1 k.p.c. poprzez uznanie, że nie doszło do naruszenia prawa powoda poprzez skierowanie egzekucji do pojazdu objętego niniejszym postępowaniem;

2.naruszenie prawa materialnego tj. art. 155 §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

W konkluzji skarżący wniósł o :

zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa w całości , ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom skarżącego podniesionym w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranym w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy przyjmuje za własne bez konieczności ponownego ich przytaczania.

W szczególności, całkowicie chybione są zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego tj. art. 233 §1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd I instancji dokonujące oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie przekroczył zasad logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Sąd I instancji wskazał, którym dowodom odmówił wiary i dlaczego. Ocena ta, zdaniem Sądu Okręgowego jest spójna, logiczna, swobodna lecz na pewno nie dowolna.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że powód w toku postępowania w niniejszej sprawie nie udowodnił, iż skierowanie egzekucji do pojazdu objętego niniejszym postępowaniem narusza jego prawo.

Rację ma Sąd I instancji, że zeznania powoda i dłużnika przesłuchanego w charakterze świadka co do faktycznej daty sporządzenia umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu nie zasługują na wiarę.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, przedmiotowy pojazd został zajęty przez komornika w dniu 12 grudnia 2013 r. w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez dłużnika. Dłużnik był obecny w chwili zajęcia pojazdu i oświadczył do protokołu, że pojazd stanowi jego własność (akta Km 3921/13 , protokół zajęcia – k.9). O tym, że została sporządzona z powodem umowa sprzedaży pojazdu w dniu 18 listopada 2013r. komornik został powiadomiony dopiero w dniu 12 maja 2014r.

Samochód nie został przerejestrowany na powoda, natomiast podatek od czynności cywilnoprawnej zapłacony został dopiero w dniu 10 września 2014r. – dopiero po doręczeniu powodowi odpisu odpowiedzi na pozew.

Nie sposób uznać za wiarygodne twierdzenia powoda, który od kilkudziesięciu lat prowadzi działalność gospodarczą polegającą na handlu detalicznym i hurtowym samochodami, że nie wiedział o obowiązkach podatkowych związanych z nabyciem towaru.

Zasadnie Sąd I instancji pominął umowy kupna – sprzedaży innych pojazdów i dowody zapłaty podatku od czynności cywilnoprawnych w związku z tymi umowami jako niezwiązane z przedmiotem niniejszego postępowania.

Okoliczność, iż pojazd został uwzględniony w spisie z natury przedsiębiorstwa powoda na dzień 31 grudnia 2013r., w ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie jest wystarczającym dowodem na to, że faktycznie powód nabył przedmiotowy pojazd.

Powód pomimo wezwania Sądu I instancji, nie przedstawił oryginałów dokumentów księgowo – finansowych. Powód cały czas był w posiadaniu wszelkich ewidencji księgowych, które umożliwiały dokonywanie rozmaitych adnotacji, czy wpisów w dowolnym czasie. Nie muszą być one rejestrowane przez żadne urzędy. Kontrola Urzędu Skarbowego w Z., do której odwołuje się skarżący, miała miejsce w dniu 24 lipca 2014r. – zatem już po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, kontrola ta nie rozstrzygała w jakiej dacie nastąpił zakup przedmiotowego samochodu, stwierdzała jedynie istnienie na datę kontroli w księdze przychodów określonego wpisu. Strona powodowa pomimo ponawianych w tym zakresie wniosków strony pozwanej nie przedstawiła dowodów na okoliczność daty ujawnienia umowy z 18 listopada 2013 roku w księdze przychodów za listopad 2013 roku.

Zasadnie Sąd I instancji nie dał także wiary powodowi i świadkowi S. J., iż powód kilkakrotnie, nieodpłatnie pożyczał samochód S. J.. Jest to mało prawdopodobne w szczególności z uwagi na fakt, iż samochód stanowił towar handlowy. Ponadto powód zeznał, iż używał przedmiotowe auto S. J., np. gdy ten udawał się w podróż, gdyż pozostają w przyjacielskich stosunkach. S. J. zeznał natomiast, że kiedy zostawiał w warsztacie powoda swój samochód do naprawy, pożyczał auto będące przedmiotem postępowania, żeby dojechać do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, zarówno zeznania świadka S. J. jak i powoda w tym fragmencie są całkowicie pozbawione waloru wiarygodności .

Postępowanie egzekucyjne skierowane przeciwko S. J. zostało wszczęte w dniu 10 grudnia 2013r., jednakże bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przeciwko dłużnikowi w dniu 21 października 2013r. Świadek S. J. miał zatem świadomość istnienia wymagalnego zobowiązania względem pozwanego banku i konsekwencji wynikających z pisemnego oświadczenia o poddaniu się egzekucji z tytułu zaciągniętych zobowiązań kredytowych. Zasadnie zatem Sąd I instancji wywiódł, iż działania dłużnika miały na celu uniknięcie egzekucji ze składników majątku.

Bezzasadne są także zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego, w szczególności art. 841 §1 k.p.c. i art. 155 k.c.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Z. S. był w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygnaturą akt KM 3921/13 „osobą trzecią” upoważnioną do wystąpienia z powództwem opartym na art. 841 § 1 k.p.c.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż nie doszło poprzez prowadzenie egzekucji z wniosku pozwanego wierzyciela i skierowanie tejże egzekucji do samochodu osobowego marki M. (...) numer rejestracyjny (...) do naruszenia praw powoda.

Rację ma Sąd I instancji, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, umowa sprzedaży datowana na 18 listopada 2013 roku miała na celu jedynie uniemożliwienie wierzycielowi przeprowadzenie skutecznej egzekucji. Dłużnik działał w tym celu z porozumieniem z powodem, z którym łączyła go długoletnia przyjaźń. W dacie zajęcia przez komornika pojazd znajdował się we władaniu S. J.. Przy czym, niewiarygodne były twierdzenia powoda i dłużnika o użyczeniu tego samochodu przez powoda dłużnikowi. Powód jako nabywca pojazdu został wskazany przez pełnomocnika dłużników dopiero w maju 2014 roku. Ponadto, powód opłacił podatek od czynności cywilnoprawnych dopiero 10 miesięcy od nabycia auta i to dlatego, iż pozwany Bank zarzucił mu niedopełnienie obowiązków podatkowych. Powód nie potrafił przy tym racjonalnie wytłumaczyć, dlaczego dokonał tego dopiero po otrzymaniu odpisu odpowiedzi na pozew. Tłumaczenia, iż zawiniła jego księgowa są nieprzekonywujące, zwłaszcza, że powód nadal korzysta z usług tego samego biura rachunkowego.

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego brak jest podstaw do stawiania Sądowi I Instancji zarzutu naruszenia zarówno art. 155k.c. jak też art. 841 §1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1200 złotych, według stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. 2013/490).